

nava compte de lo que li passava. ¡Tal era lo seu defalliment!

Venia, allavors, un cotxe corrents, que tingué d'aturarse perque la gent havia format un grupo numerós al voltant de la camilla.

Algunas donas ploravan y una vehina tot entregant un farsellet de roba á un dels empleats de la Santa Casa, exclamava sumicant:

—¡Pobra senyora Quima!

En aquell instant passá 'l carruatje, sentint-se un crit esgarriós, que feu que moltes personas se gressin envers la finestreta d'hont lo crit havia surtit. Pero no varen veure res, perque lo cotxe desaparagué.

No obstant, un vehi assegurá haver vist detrás de la finestreta del carruatje aquells dos ulls negres que tant hermosa feyan á l' Amparo.

ISIDOR MARTINEZ.

SETMANAL

¡ PLOREM !

A la damisela presentida
Na Shara Bigas i Montañá.

Cors que idolatreu las ensisadoras mitjas-tintas dels cap-al-tard vestits d'engunias banyadas d'esperansa...

Ploreu am mi!

Genials artistas de concepcions vagas com las ideas forjadas en el placid enso-piment preludi del somni...

Ploreu am mi!

Sers gronxats per la dolsa melangia que regalima suaument de las misticas estrelles en la mitxa nit corprenedora...

Ploreu am mi!

Animas eternament aimantas de las remors indefinidas i dels planys que com notas d'ultra-tomba s'escampan arreu al envolcallar la nuvolada fréstega al astre de la llum mare...

Ploreu am mi!

Vosaltres els que bogueu incompresos per la turvolenta mar d'una humanitat que aborreix els cantichs de poeta, d'una humanitat que escolta am fruició-enveja el drinc de las monedas darrera las portas ben tancadas, d'una humanitat superva que pasa las horas parlant de fincas i interesos...

Ploreu am mi!

Ulls que guaiten al infinit...

Plorem tots junts...

Ahir vaig veurer un llir, avui nna viola.

He sentit la flaire, he sentit la sinfonia de la vida corsecadora.

Oidá! Damiselas estérils de sensacions d'artista, s'atansa 'l bon temps per vosaltres, el temps que fa estimar á segons aquí!... Oidá! potser dansant una Mricana sentireu batre apropiat de vostre pit un cor... un cor de jove... boi unas paraulas ditas á batsegadas os passarán per vostres orelles cap á dins... ben endins, i farán saltar á vostre cor feble... i sense donar-vosen compte direu que si amb el llenguatge que fins las bestias entenen...

Oidá! Jovenets que porteu clenxa ben ratllada i colls que os fan anar amb el cap tiesso, rieu, rieu, apa!... ve el temps de las floras, precursor del temps de las festas de poble en las que tant disfruteu, en las que feu tantas conquistas.

Bona jent xamca i malaltissa, esclateu en rialla sarcástica, rieu com els amatllers de vostres hortas!...

Tú, «enamorat», que has passat las tardas de festa arrán del brasseret conversant ab ta innocent, surt al camp amb ella, «ja no fa fret», aixís t'estalviarás de sentir els indirectes de ta futura sogra parlante d'interessos.

Presidents de Societats inactivas i endormiscadas, agafeu pluma y paper i esbosseu els programas de vostras futuras festas ensopidas.

Oidá! rieu, rieu forsa els que no enteneu la prosa grisa, els que no compreneu la poesia de l'aigua que cau, els que os molesta el brunsir del vent!...

I vosaltres els que idolatreu las mitxas-tintas del cap-al-tart, els artistas de concepcions vagas, els sers gronxats per la dolsa melangia, las animas eternament aimantas, els que bogueu incompresos per la turvolenta mar d'una humanitat superva, els ulls que guaitan al infinit, ploreu am mi!...

Plorem tots junts la mort de l'ivernada..... Plorem tots junts!!...

P. MASPONS I CAMARASA.

NEVANT

Era al hivern, y una nit que á nevá ja comensava, una dona demanava caritat ab molt neguit.

Com mes neu queya del Cel mes aumentava sa pena, y al bras portava una nena qu'era fruyt d'un amor crudel.